

ΛΟΡΕΝ ΜΑΪΡΑΚΛ

14

Δεκατεσσάρων

και...

έτοιμες για όλα

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Thirteen Plus One
Από τις Εκδόσεις DUTTON CHILDREN'S BOOKS, Νέα Υόρκη 2010
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Δεκατεσσάρων και... έτοιμες για όλα**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Lauren Myracle
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Φωτεινή Μοσχή
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αναστασία Σακελλαρίου
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Χρυσούλα Μπουκουβάλα
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Σταμάτιος Κοτσάτος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Ηλιόπουλος Θ. Ροδόπουλος Π. Ο.Ε.

© Lauren Myracle, 2010

All rights reserved including the reproduction in whole or in part
in any form. This edition published by arrangement with Lauren Myracle.

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2012

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2012, 6.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-496-592-2

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του συγγραφέα κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΛΟΡΕΝ ΜΑΪΡΑΚΛ

Δεκατεσσάρων

και...

έτοιμες για όλα

Μετάφραση:
Φωτεινή Μοσχή

Για την Άριελ,
που η μαμά της είναι (συνήθως)
πολύ καλό κορίτσι

Να πω δυνατά τι θέλω από τη ζωή μου

Το θέμα με τα γενέθλια, τουλάχιστον τα δέκατα τέταρτα γενέθλια, είναι ότι είναι πιο... βασικά... πιο περίπλοκα από όλα τα προηγούμενα. Ή ίσως ο μόνος λόγος για τον οποίο το σκέφτομαι αυτό να είναι το ότι σήμερα έγινα δεκατεσσάρων. Εγώ, ναι, εγώ! Δεκατεσσάρων, ναι, δεκατεσσάρων!!!

Στη ζεστή θαλπωρή του κρεβατιού μου, άπλωσα τα δάχτυλα των ποδιών μου και τέντωσα τα χέρια μου πάνω απ' το κεφάλι μου. Μετά, αναστέναξα βαθιά και δυνατά και άφησα τα χέρια και τα πόδια μου να πέσουν με δύναμη στο στρώμα. Το στρώμα αναπήδησε και χαμογέλασα χαρούμενα και σκέφτηκα τη ζωή μου. *Δεκατέσσερα ολόκληρα χρόνια, φίλε! Μιλάμε για πολλά γενέθλια!*

Τα πρώτα πρώτα δεν τα θυμάμαι. Είχαμε τούρτα κι εγώ είχα πασαλειμμένο γλάσο στα μαλλιά μου, τα γνωστά. Στα τρίτα μου γενέθλια, σύμφωνα με τους οικογενειακούς θρύλους, είχα γείρει την καρέκλα μου τόσο πίσω, που έπεσε – μαζί μ' εμένα. Ο μπαμπάς λέει ότι το κρανίο μου χτύπησε στο πάτωμα με ένα

μπανγκ! Λέει επίσης ότι η μεγαλύτερη αδελφή μου, η Σάντρα, είχε ξεσπάσει σε κλάματα γιατί είχε ανησυχήσει για μένα. Τι γλυκό. (Εντάξει, και λίγο, ελάχιστα, αστείο.)

Άλλα σημαντικά γεγονότα των γενεθλίων μου:

- Η υπέροχη τούρτα που μου έφτιαξε η μαμά όταν έγινα τεσσάρων.
- Το κουτί με εργαλεία που μου πήρε ο μπαμπάς όταν έγινα επτά – ναι, εγώ το είχα ζητήσει.
- Το πάρτι με θέμα την Μπάρμπι (εντάξει, ντρέπομαι, αλλά η αλήθεια είναι ότι είναι *μια πολύ ωραία ανάμνηση*) που είχα κάνει όταν ήμουν εννιά χρονών. Οι φίλες μου κι εγώ φορούσαμε τα καλά μας, το ίδιο και οι κούκλες μας, και η μαμά είχε φτιάξει σάντουιτς με αγγούρι, τα οποία δεν έφαγε κανείς.

Μετά έφτασα στην ηλικία των διψήφιων αριθμών. Αυτό ήταν συναρπαστικό –αν και λίγο τρομακτικό– και όταν έγινα δέκα χρονών άφησα ένα κρυφό σημείωμα στον εαυτό μου σε ένα κούφιο, πολύ ψηλό σημείο πίσω από τη γυψοσανίδα στο παμπάλαιο σπίτι μας. Είχα αφήσει και μια σοκολάτα. Έπειτα από καιρό όμως, ένα Σαββατοκύριακο, τον μπαμπά τον έπιασε μια μανία να τα καθαρίσει όλα, και παρόλο που δεν κράτησε πολύ, κράτησε αρκετά για να χαλάσει τη γυψοσανίδα. Αντίο, σοκολάτα, αντίο, ενθαρру-

ντικό γράμμα προς το μελλοντικό μου εαυτό. Κρίμα!

Στα ενδέκατα γενέθλιά μου κάναμε πιτζάμα πάρτι και θυμάμαι ότι είχα ενθουσιαστεί τόσο πολύ, που δεν μπορούσα να κάτσω σε μια μεριά. Χοροπηδούσα στον καναπέ, περιμένοντας απελπισμένα πότε θα έφταναν οι φίλες μου, και τραγουδούσα ελάτε, ελάτε, ελάτε, ελάτε από μέσα μου.

Σ' εκείνα τα γενέθλια η Αμάντα μου έκανε δώρο τη γάτα μου, τη Γλυκούλα, που τότε ήταν ένα μικρό γατάκι, με πατούσες υπερβολικά μεγάλες για το χνουδωτό μικροσκοπικό της σωματάκι. Έβγαζε το πιο φιλό, διαπεραστικό νιαούρισμα. Την ονόμασα Γλυκούλα για να είναι δίδυμη με τη γάτα της Αμάντας, τη Γλύκα, γιατί εγώ και η Αμάντα –τότε– ήμασταν οι πιο κολλητές κολλητές του κόσμου. Η Γλυκούλα νιαουρίζει ακόμη ψιλά και διαπεραστικά, αλλά εγώ και η Αμάντα δεν είμαστε πια κολλητές. Ουσιαστικά δεν είμαστε καν φίλες, όχι πια.

Απορώ πώς έγινε αυτό... Εντάξει, ξέρω πώς έγινε. Ήμουν εκεί σε όλους τους τσακωμούς και τις διαφωνίες και τις φαινομενικά ασήμαντες διαφορές που είχαν στοιβαχτεί και είχαν κρύψει την Αμάντα. Αλλά και πάλι... πώς έγινε; Και γιατί;

Αυτό είναι ένα παράδειγμα της πολυπλοκότητας του να γίνεσαι δεκατέσσερα: κοιτάζεις τη ζωή σου και... αναρωτιέσαι.

Τη χρονιά που έγινα δώδεκα, η μαμά και ο μπα-

μπάς με πήγαν στο Μπενιχάνα για ένα πολυτελές δείπνο. Μου επέτρεψαν να καλέσω μία φίλη μου κι εγώ κάλεσα την Ντίνα, που είχε γίνει η καινούρια μου Αμάντα. Μόνο που δεν ήταν έτσι ακριβώς. Όχι επειδή η Ντίνα δεν ήταν το ίδιο καλή με την Αμάντα, αλλά γιατί ήταν... αν και είναι λίγο ανόητο και κακό να το πω, «το ίδιο καλή».

Η Ντίνα ήταν εκπληκτική, σταθερή, πιστή και αληθινή. (Και εξακολουθεί να είναι.) Μπορεί να μην είναι τόσο συναρπαστική όσο η Αμάντα, αλλά γι' αυτό δε φταίει αυτή.

Όπως και να έχει, δεν είχε καμιά σημασία εφόσον εκείνο το φθινόπωρο ξεκινήσαμε το γυμνάσιο – και στο προσκήνιο εμφανίστηκε η Μάγια. Η Μάγια γέμιζε το «συναρπαστικό» κομμάτι της παρέας και ακόμα περισσότερο. Τη γνώρισα στη γυμναστική και στα αποδυτήρια συνειδητοποίησα ότι φορούσε στρινγκ. Θεούλη μου, τι σοκ είχα πάθει!

Στα δέκατα τρίτα γενέθλιά μου, η μαμά άφησε εμένα, την Ντίνα και τη Μάγια να βαφτούμε στο σταντ με τα καλλυντικά στο εμπορικό κέντρο. Έχω ακόμη το γκλίτερ που είχα αγοράσει στο τέλος.

Είχαμε περάσει πολύ ωραία, αν και για κάποιο λόγο, όταν το σκέφτομαι, με πιάνει μια μελαγχολία. Εντάξει, λίγη. Λίγη μελαγχολία, δε με πιάνει και κατάθλιψη.

Γύρισα το κεφάλι μου και κοίταξα το ρολόι. Ήταν

επτά και μισή, που σήμαινε ότι έπρεπε να σηκωθώ απ' το κρεβάτι και να αρχίσω να ετοιμάζομαι για το σχολείο. Αντίθετα, όμως, άφησα το κεφάλι μου να γείρει προς τα πίσω γιατί δεν είχα τελειώσει ακόμη με τις σκέψεις μου. Παρόλο που όλα μου τα γενέθλια ήταν σημαντικά, είχαν πια περάσει. Ανήκαν στο παρελθόν. Όμως δεκατέσσερα γινόμεουν *εκείνη τη στιγμή* και πήγαινα ένα βήμα πιο κοντά στο να μεγαλώσω, αλλά τα συναισθήματά μου σχετικά μ' αυτό το τελευταίο δεν ήταν και πολύ ξεκάθαρα.

Σε γενικές γραμμές, ήμουν ενθουσιασμένη. Το να μεγαλώσω σήμαινε περισσότερα προνόμια, περισσότερη ελευθερία, ίσως κάποτε και ένα αμάξι. Ίσως ένα *κάμπριο*, αν και αυτό θα έπρεπε να περιμένει μέχρι να φτάσω τα είκοσι και να μένω μόνη μου, γιατί δεν υπήρχε περίπτωση η μαμά και ο μπαμπάς να με αφήσουν να οδηγώ χωρίς σκεπή πάνω απ' το κεφάλι μου.

Ταυτόχρονα, όμως, υπήρχαν κάποια στοιχεία που έκαναν το στομάχι μου να σφίγγεται. Ας πούμε, ανησυχούσα μήπως γίνω βαρετή και *σοβαρή* (πήρα τη *σοβαρή* μου φωνή). Ανησυχούσα για την καθημερινή επανάληψη, τη διαδοχή ημερών και μηνών μέχρι... μια μέρα που θα πέθαινα και θα έμπαινα σε ένα φέρετρο. *Μπαμ, μπαμ, μπαμ*, θα κάρφωναν το καπάκι και, πιστέψτε με, δεν ήταν και πολύ όμορφο συναίσθημα για τη μέρα των γενεθλίων μου.

Αλλά ο θάνατος απείχε πολύ, πολύ, πολύ ακόμη. Έτσι ήλπιζα τουλάχιστον. Υπήρχε στον ορίζοντα κάτι πολύ πιο κοντινό που με άγχωνε πολύ, πολύ περισσότερο... το όνομα αυτού, λύκειο.

Είχαμε έντεκα Μαρτίου και η σχολική χρονιά τέλειωνε στις είκοσι οκτώ Μαΐου, κάτι που σήμαινε ότι είχα μόλις λίγο περισσότερο από δυο μήνες στο γυμνάσιο. Μετά θα ερχόταν το καλοκαίρι και μετά... μπανγκ! Μια καινούρια σχολική χρονιά θα ξεκινούσε κι εγώ, η Γουίνι Πέρι, θα πήγαινα λύκειο.

Ήταν απίστευτο. Σχεδόν αδιανόητο. Έτσι, όταν άκουσα τον αδελφό και την αδελφή μου να τραγουδάνε στο διάδρομο έξω απ' το δωμάτιό μου, χάρηκα για τον αντιπερισπασμό.

«Σ' αρέσουν οι βιάφλες;» φώναξε η Σάντρα απ' το διάδρομο.

«Μ' αρέσουν οι βιάφλες!» φώναξε τραγουδιστά ο Τάι.

«Σ' αρέσουν οι κρέπες;»

«Μ' αρέσουν οι κρέπες!»

Η πόρτα του δωματίου μου άνοιξε διάπλατα και χαμογέλασα όταν είδα ότι η κομπανία δεν ήταν μόνο η Σάντρα και ο Τάι αλλά και η ολοκαίνουρια μικροσκοπική αδελφούλα μου, η Μάγκι, η οποία ήταν τόσο μικρή, που δεν μπουσουλούσε καν.

«*Ταράμ! Ταράμ!* Έτοιμη για πρωινό!» φώναξαν η Σάντρα και ο Τάι, ενώ η μικρούλα Μάγκι έκανε επί-

δειξη των χορευτικών της ικανοτήτων, κρεμασμένη απ' τα χέρια της Σάντρας σαν χαμογελαστό παραφουσκωμένο σακί.

«Μου φέρατε πρωινό στο κρεβάτι;» είπα. «Τι καλοί!»

«Αααα, θα ήταν πολύ καλό εκ μέρους μας», είπε η Σάντρα τραβώντας τη Μάγκι κοντά της και στερεώνοντάς τη σε μια άνετη θέση. «Αλλά... δυστυχώς, όχι».

«Σου έφερα αυτό όμως», είπε ο Τάι. Έκατσε δίπλα μου στο κρεβάτι και μου έδωσε μισή τσίχλα.

«Α, ευχαριστώ».

«Και τώρα θα βάλω το κεφάλι μου κάτω απ' τη μασχάλη σου και θα σε γαργαλήσω», είπε και έπεσε με το επτάχρονο σώμα του πάνω μου προσπαθώντας να βάλει το κεφάλι του κάτω απ' τη μασχάλη μου.

«Είμαι δεκατεσσάρων τώρα, δε γαργαλιέμαι πια», του είπα χαχανίζοντας. «Σταμάτα όμως!»

«Εντάξει, αλλά θα έρθεις κάτω να φας την υπέροχη βιάφλα σου».

«Εντάξει», είπα. «Θα τη βάλεις στην τοστιέρα να ζεσταθεί;»

«Ναι, αμέ», είπε ο Τάι. Με φίλησε στο μάγουλο, μετά κατέβηκε απ' το κρεβάτι και πήγε προς την πόρτα. Η Σάντρα πήγε να τον ακολουθήσει.

«Σάντρα, περίμενε», της φώναξα. Πέταξα τα σκεπάσματά μου. «Μπορώ να σου μιλήσω ένα λεπτό;»

Γύρισε πίσω.

«Τι έγινε;»

«Βασικά, ντρέπομαι λίγο να σ' το πω. Είναι χαζό αλλά θέλω να το βγάλω από μέσα μου. Και εσύ είσαι η μεγάλη μου αδελφή, οπότε...»

Η Σάντρα κοίταξε το ρολόι της.

«Ανησυχώ για το λύκειο», της ξεφούρνισα.

Με κοίταξε σαν να ήμουν τρελή.

«Ορίστε; Γιατί;»

Την κοίταξα σαν να ήταν εκείνη η τρελή.

«Ε, επειδή είναι το λύκειο, βασικά».

«Μα δεν έχεις αποφοιτήσει ακόμη απ' το γυμνάσιο. Ακόμη Μάρτιο έχουμε».

«Ναι, αλλά μετά τον Μάρτιο; Απρίλιος. Και μετά τον Απρίλιο; Μάιος. Και μετά τον Μάιο...»

«Ξέρω τους μήνες, Γουίνι. Από όταν ήμουν τεσσάρων τούς ξέρω».

Σηκώθηκα και έπιασα τη μικρή Μαγκς, προσέχοντας το κεφάλι της που δεν μπορούσε ακόμη να το στηρίζει. Την τράβηξα κοντά μου και της ψιθύρισα: «Εγώ θα σε βοηθούσα, μικρή Μάγκι, αν είχες κάποιο πρόβλημα».

«Θεούλη μου», είπε η Σάντρα.

Η Μάγκι έβγαλε τον αγαπημένο της ήχο: *πλαφ!* Ήταν απαλή και γλυκούλα.

«Θέλεις να σου πω ποιο είναι το πρόβλημά σου, Γουίνι;» είπε η Σάντρα. «Πρέπει να αλλάξεις κοσμοθεωρία».

«Ε;»

«Κοσμοθεωρία. Τον τρόπο με τον οποίο βλέπεις τον κόσμο». Ακούμπησε στην κάσα της πόρτας. «Πώς βλέπεις τον κόσμο, Γουίνι;»

«Ε, με τα μάτια μου;»

Η Σάντρα πήγε να χαμογελάσει αλλά κατάφερε να το κρύψει.

«Γουίνι, αν το λύκειο σε τρομάζει...»

«Δεν είπα ότι με τρομάζει», τη διέκοψα.

«Τότε σταμάτα να το σκέφτεσαι συνέχεια. Ζήσε το παρόν, αδελφούλα».

«Να ζήσω το παρόν», επανέλαβα.

«Ναι. Σταμάτα να σκέφτεσαι τον *Μάρτιο* και τον *Απρίλιο* και τον *Μάιο* και μέχρι την αιωνιότητα. Σταμάτα να σκέφτεσαι τόσο γραμμικά. Ξέρεις τι θα πει “γραμμικά”;»

Της έριξα ένα βλέμμα.

Μου έριξε ένα παρόμοιο βλέμμα υπονοώντας ότι αν ήξερα τότε δεν καταλάβαινε πού ήταν το πρόβλημα.

«Άρχισε να ρωτάς τον εαυτό σου, λοιπόν: “Τι μπορώ να κάνω τώρα; Τι μπορώ να κάνω για να αλλάξω τη ζωή μου τώρα;”»

«Διάβαζες αυτά τα βιβλία αυτοβοήθειας πάλι, ε;» είπα. Καθώς πλησιάζει το κολέγιο, η Σάντρα έχει αρχίσει να διαβάζει κάτι βιβλία του τύπου *Τι χρώμα είναι το αερόστατό σας; και Το νόημα της ζωής*. «Θα με ρωτήσεις τώρα τι χρώμα είναι το αερόστατό μου;»

«Εσύ ζήτησες τη συμβουλή μου», είπε και πήρε πίσω το μωρό. «Ντύσου και κατέβα κάτω, κορίτσι των γενεθλίων».

Ξάπλωσα πίσω στο κρεβάτι μου.

«Δε θα μπορούσε η αλλαγή στη ζωή μου να σημαίνει ότι θα μπορώ να μείνω στο κρεβάτι; Για πάρα, πάρα πολύ καιρό;»

«Όχι. Πρέπει να προχωρήσεις, ακόμα και αν δε θέλεις, γιατί ξέρεις κάτι... το μόνο που είναι χειρότερο απ' το να μεγαλώσεις είναι...»

Έβαλα το κεφάλι μου ανάμεσα στα χέρια μου.

«Ξέρω. Το να μη μεγαλώσεις. Καλά, δεν το πιστεύω ότι λες αυτές τις ατάκες».

«Εγώ δεν είπα τίποτα. Εσύ το είπες». Πέρασε το χέρι της μέσα απ' τα ξανθά μαλλιά της. «Αυτό που θα έλεγα εγώ είναι το να μη μάθεις πώς».

Με κοίταξε αφ' υψηλού. Προσπάθησα πάρα πολύ να βρω μια απάντηση αλλά μάταια.

Η μικρή Μάγκι έπαθε λόξιγκα και έβγαλε μερικά σάλια πάνω στο μπλουζάκι της Σάντρας.

«Ακριβώς αυτό λέω κι εγώ», είπα γελώντας. Σήκωσα το μικροσκοπικό χεράκι της Μάγκι και το κολλήσαμε.

Έφτασα στο σχολείο και βρήκα το ντουλάπι μου στολισμένο με σερπαντίνες, μπαλόνια και, άσχετο, μικρά

μαλακά ζαχαρωτά, αυτά τα παστέλ που υποτίθεται ότι έχουν γεύση φρούτων.

Η Μάγια και η Ντίνα πετάχτηκαν πίσω από μια πόρτα.

«Έκπληξη!» φώναξαν. «Χρόνια πολλά!»

Έλαμψα και τις αγκάλιασα και τους είπα ότι ήταν οι καλύτερες κολλητές του κόσμου. Μετά έβγαλα ένα ανοιχτό πράσινο ζαχαρωτό και το σήκωσα ψηλά.

«Τι σημαίνει αυτό;»

«Α, ναι, τα ζαχαρωτά», είπε η Μάγια. «Κάνουν το στήθος να μεγαλώνει, δεν το ήξερες;»

«Τι λες, καλέ! Δεν κάνουν τίποτα», είπα αλλά μετά το ξανασκέφτηκα. «Γιατί, θέλεις να πεις κάτι;»

«Θέλεις να κρατήσεις τον Λαρς, σωστά;»

«Ο Λαρς δε με θέλει για το στήθος μου. Μη λέτε βλακείες».

«Φυσικά και δε σε θέλει γι' αυτό», είπε η Ντίνα, και επειδή ήταν η Ντίνα το είπε για καλό.

Αλλά επειδή η Μάγια ήταν η Μάγια, γέλασε. Σαν να ήθελε να πει: *Φυσικά δε σε θέλει γι' αυτό, γιατί δεν έχεις.*

Και εκτός αυτού, η Μάγια περνούσε μια φάση κακίας. Ο Μπράις, ο κολλητός του Λαρς, την είχε χωρίσει πριν από λιγότερο από ένα μήνα (μέσω *φείσιμπουκ* – χοντρό) και δεν το είχε ξεπεράσει ακόμη και ήταν πολύ χάλια.

Έβαλα τα χέρια μου στους ώμους μου.

«Λοιπόν, έχουμε να συζητήσουμε μερικά πράγματα. Πρώτον, του Λαρς του αρέσω εγώ, όχι το σώμα μου».

Η Μάγια ρουθούνισε σαρκαστικά.

«Δεύτερον, παρόλο που ο Λαρς τρέφει ιδιαίτερη εκτίμηση για το χιούμορ, το πνεύμα και την εκπληκτική προσωπικότητά μου...»

Η Μάγια ρουθούνισε ξανά και έχωσα τα δάχτυλά μου πιο βαθιά ανάμεσα στους ώμους της.

«Γκουχ, γκουχ», είπα σκεπάζοντας τους ήχους πόνου που έβγαζε. Αγνόησα επίσης το πώς προσπαθούσε να ξεγλιστρήσει από τη λαβή μου σαν κακιά μάγισσα. «Παρόλο που όσα ανέφερα μόλις είναι αληθινά, είναι επίσης πιθανό, επειδή είναι αγόρι, τρίτον, να ελκύεται απ' το ακαταμάχητο σεξαπίλ μου».

«Πότε έγινες τόσο ψώνιο;» είπε η Μάγια προσπαθώντας να ξεγλιστρήσει. «Αυτό παθαίνεις όταν γίνεσαι δεκατεσσάρων;»

Κοκκίνισα γιατί, παρόλο που μπορούσα να μιλάω γι' αυτά –στήθη, σεξαπίλ, γοητεία–, δεν ένιωθα καθόλου άνετα. Ήλπιζα να με θεωρούσε ο Λαρς σέξι αλλά δεν υπήρχε περίπτωση να τριγυρνάω φωνάζοντας: «Κοιτάξτε με! Είμαι τόσο σέξι!»

Δεν απάντησα στην ερώτησή της και συνέχισα: «Και, τέταρτον, αν τα ζαχαρωτά κάνουν όντως το στήθος να μεγαλώνει και πιστεύετε ότι το χρειάζομαι, γιατί μου βάλατε μικρά, ε;»

Νόμιζα ότι την είχα αποστομώσει, αλλά η αλήθεια ήταν ότι είχα πέσει κατευθείαν στην παγίδα της.

«Και η Ρώμη δε χτίστηκε σε μία μέρα», είπε.

Έπιασα ένα ροζ ζαχαρωτό απ' το ντουλάπι μου και της το πέταξα. Έβγαλα άλλα πέντε, σε διάφορα χρώματα, και έκανα το ίδιο. Έσκυψε και έβγαλε μια τσιρίδα.

«Παιδιά», είπε η Ντίνα ψάχνοντας τους διαδρόμους μήπως μας έβλεπε κανένας καθηγητής. Μετά ένα κίτρινο ζαχαρωτό έκανε γκελ στη Μάγια και χτύπησε την Ντίνα στο μάγουλο. Γύρισε και με κοίταξε.

«Γουίνι...» είπε με ένα ύφος που έλεγε ότι αυτό ήταν μεγάλο λάθος.

«Αχ, όχι», είπα.

Έβγαλε την τσάντα απ' τον ώμο της, τη στερέωσε στο εσωτερικό του αγκώνα της και άνοιξε το φερμουάρ της εξωτερικής τσέπης.

«Καθηγητές!» φώναξα, υιοθετώντας τη δική της στρατηγική επιβίωσης. «Έρχονται καθηγητές!»

«Μπορείς να την πιάσεις, σε παρακαλώ;» είπε η Ντίνα στη Μάγια.

«Βεβαίως», είπε η Μάγια. Έβαλε τα χέρια μου πίσω από την πλάτη μου καθώς η Ντίνα έβγαλε απ' την τσάντα της ένα μισογεμάτο σακουλάκι με ζαχαρωτά.

«Συγγνώμη! Συγγνώμη!» φώναξα. «Δε θα σας ξαναπετάξω ποτέ ζαχαρωτά, το υπόσχομαι!»

Τα άλλα κορίτσια στους διαδρόμους είχαν αρχίσει

να μας κοιτάζουν αλλά δε μας ένοιαζε. Μας άρεσε να κάνουμε τέτοιες βλακειές. Μας άρεσε παρόλο που πηγαίναμε γυμνάσιο – και κανονικά θα έπρεπε να είμαστε πιο σοβαρές. Εγώ προσωπικά ευχόμουν να κάναμε τις ίδιες βλακειές και στο λύκειο και μετά. Βασικά, εκείνη τη στιγμή ανέθεσα στον εαυτό μου μια αποστολή: *Ναι, πλησιάζει το λύκειο – όχι ότι έχω πάθει εμμονή, αφού τώρα ζω το παρόν. Αλλά θα συνεχίσω να είμαι αυθόρμητη, ό,τι κι αν γίνει!!!*

«Μάγια;» είπε η Ντίνα. «Θες να τραγουδήσουμε μαζί Χρόνια Πολλά στην αγαπημένη μας Γουίνι;»

«Φυσικά», είπε η Μάγια.

«Δεν είναι ανάγκη», διαμαρτυρήθηκα. «Αλήθεια».

Η Ντίνα ήρθε πιο κοντά, κουνώντας την τσάντα με τα μαρσμάλους.

«Να ζήσεις, Γουίνι...»

Η Μάγια τη συνόδευσε. Με κρατούσε ακίνητη και είχε το γόνατό της στη σπονδυλική μου στήλη για να μην της ξεφύγω.

«...και χρόνια πολλάα».

Η Ντίνα έλυσε το φιόγκο που κρατούσε κλειστό το σακουλάκι με τα ζαχαρωτά.

«Μεγάλη να γίνεις...» Σήκωσε το σακουλάκι και το άδειασε πάνω απ' το κεφάλι μου. «Με άσπρα μαλλιά...»

Μερικά ζαχαρωτά πιάστηκαν στα μαλλιά μου. Μερικά μπήκαν μέσα στην μπλούζα μου. Μύριζαν έντο-

να ζάχαρη και άφηναν βούλες από άχνη πάνω στο δέρμα μου.

Η Μάγια γελούσε και ρουθούνιζε ταυτόχρονα τόσο πολύ, που η λαβή της χαλάρωσε και πέσαμε και οι δύο στο πάτωμα. Οι άλλοι μαθητές αναγκάζονταν να περάσουν από πάνω μας. Η Μαλένα, αρχιστράτηγος των ξινών και αχώνευτων συμμαθητριών μας και όχι φίλη μου, σούφρωσε αποδοκιμαστικά τη μύτη της.

«Έχεις ζαχαρωτά στην πλεξούδα σου», ανακοίνωσε.

«Το ξέρω», της είπα. «Είναι η τελευταία μόδα στο Παρίσι».

«Και στην Τοπικά», είπε η Μάγια, που είχε απλωθεί στο πάτωμα. Της άρεσε πάντα να πετάγεται και να παίρνει μέρος σε καβγάδες. «Μην πεις ότι εγώ σ' το είπα, αλλά... έτσι είναι».

Η ματιά της Μαλένα έπεσε στο ντουλάπι μου, στις σερπαντίνες και στα μπαλόνια και στην αφίσα που είχαν φτιάξει η Ντίνα και η Μάγια.

«Να μαντέψω. Έχεις γενέθλια;» Το είπε λες και ήταν κολλητική ασθένεια.

Άνοιξα τα μάτια μου διάπλατα και σχημάτισα με το στόμα μου ένα Ο, εννοώντας: *Θεούλη μου! Είσαι ιδιοφυΐα!*

«Και μάλλον οι βοηθοί του Άγιου Βασίλη από εδώ σου έφτιαξαν τούρτα», συνέχισε. «Και θα σου τη φέρουν την ώρα του μεσημεριανού και θα σβήσεις τα

Εννοούσε το πάρτι γενεθλίων μου και πιτζάμα πάρτι ταυτόχρονα. Θα ήταν κάτι μικρό, μόνο η Ντίνα και η Μάγια.

Προσπάθησα να μη δείξω την απογοήτευσή μου.
«Ναι, βέβαια».

«Ανυπομονώ να δω τη μικρή Μάγικι», είπε η Ντίνα. Απόψε θα ήταν η πρώτη φορά που θα έβλεπε η Ντίνα τη Μαγκς, το ίδιο και η Μάγια, γιατί η μαμά την είχε φέρει απ' το νοσοκομείο μόλις χτες.

Σηκώθηκα όρθια.

«Μπορεί να κοιμάται, και αν κοιμάται δεν μπορούμε να την ενοχλήσουμε. Σας προειδοποιώ».

Η Μάγια με κοίταξε με παράξενο ύφος σαν να τις τιμωρούσα που δε μου είχαν φέρει τούρτα.

Μήπως όντως το έκανα;

Δεν ήθελα να είμαι τέτοιος άνθρωπος. Μπλιαχ. Οπότε πρόσθεσα μια δεύτερη πρόταση κάτω από τη νοητή λίστα *Τι να κάνω πριν από το λύκειο*. Ίσως να την έγραφα κάποια στιγμή.

Τέλος πάντων, το δεύτερο πράγμα στη λίστα μου ήταν να ΦΕΡΟΜΑΙ ΩΡΙΜΑ ακόμα και όταν οι άνθρωποι με απογοήτευαν. Ευγενής στόχος, δε νομίζετε;

Μετά όμως σκέφτηκα ότι είχα προκαλέσει τον εαυτό μου να είμαι αυθόρμητη και έπειτα από δυο λεπτά να φέρεται ώριμα.

Ουάου, Γουίνι! είπε μια όχι και τόσο ευγενική φωνή στο κεφάλι μου. *Πολύ εμπνευσμένο.*

«Σου φέραμε ζαχαρωτά, όμως», μου θύμισε η Μάγια.

«Ναι», παραδέχτηκα. «Μου φέρατε». Και αυτό που είχε χωθεί στο σουτιέν μου θα με ανάγκαζε να πάω μια βόλτα απ' την τουαλέτα, γιατί το πολύ διακριτικό τίναγμα πέρα-δώθε δεν είχε κανένα αποτέλεσμα για τον εκτοπισμό του.

Ή θα μπορούσα να το αφήσω σαν ενίσχυση, υποθέτω. Τελικά, όντως τα ζαχαρωτά κάνουν το στήθος σου μεγαλύτερο. Ακόμα και τα μικρά.

Όλο το πρωί έψαχνα γεμάτη ελπίδα τον Λαρς. Ναι, το στολισμένο μου ντουλάπι ήταν υπέροχο και, ναι, κοκκίνισα αξιολάτρευτα (ελπίζω) όταν η τάξη των γαλλικών μού τραγούδησε το *Χρόνια Πολλά α λα φρανσέ*. Αλλά ο Λαρς ήταν το αγόρι μου, το υπέροχο, καταπληκτικό μου αγόρι, και δεν άντεχα να περιμένω να δω τι έκπληξη θα μου έκανε για τα γενέθλιά μου.

Το να δω τον Λαρς στο σχολείο ήταν κάτι δύσκολο βέβαια, γιατί ο Λαρς ήταν μία τάξη πιο μεγάλος μου. Αντίθετα μ' εμένα, ήταν ήδη στο λύκειο. Ο Λαρς είχε πατήσει πρώτος (εντάξει, αν δε μετρήσουμε τα πενήντα δισεκατομμύρια παιδιά που το είχαν κάνει πριν από αυτόν) στην άγνωστη γη του λυκείου. Και ποιος είχε μείνει πίσω; Εγώ.

Ήταν πολύ σπαστικό και, εφόσον το λύκειο βρι-

σκόταν σε τελείως διαφορετική πλευρά του σχολικού συγκροτήματος, οι δρόμοι μας συνήθως δε διασταυρώνονταν, εκτός αν το κανονίζαμε. Ας πούμε, μου έστειλε μήνυμα στο κινητό ή του έστειλα εγώ και σχεδιάζαμε ένα στα γρήγορα στο πέτρινο παγκάκι έξω απ' την Αίθουσα Πρέσβει στις δέκα ή κάτι τέτοιο.

(«Ένα στα γρήγορα», δεν εννοώ τίποτα ακατάλληλο. Ένα χαμόγελο και μερικά χάδια, ίσως και ένα φιλί. Μόνο χείλη, χωρίς γλώσσα. Γιατί είμαστε στο σχολείο, ουφ!)

Αλλά οι μέρες αυτές έφτασαν σε ένα απότομο τέλος ξαφνικά την προηγούμενη εβδομάδα, όταν το κινητό μου, ένα πάμφθηνο μοντέλο, έκλεισε και δεν ξανάναψε ποτέ. Μοιράστηκα με τη μαμά και τον μπαμπά την εκπληκτική ιδέα να μου πάρουν ένα καινούριο για τα γενέθλιά μου –ένα iPhone, ας πούμε, συνοδευόμενο από ένα τεράστιο χαμόγελο καθώς το ζητούσα– και εκείνοι μοιράστηκαν μαζί μου την εκπληκτικά δυσάρεστη γνώμη τους ότι, αν ήθελα iPhone, θα έπρεπε να κάνω μόνη μου οικονομία για να το αγοράσω.

Δυστυχώς, αυτό ήταν αδύνατο να συμβεί στην επόμενη χιλιετία. Δεν είχα μετρητά ούτε για να συντηρήσω τη συνήθειά μου για *Στάρμπακς* φραππούτσινό, η οποία είχε γίνει σχεδόν εξάρτηση.

Όπως και να έχει, το ότι δεν είχα κινητό σήμαινε ότι δεν μπορούσα να στείλω μήνυμα στον Λαρς και

να τον ρωτήσω τι κάνει. Μπορούσα μόνο να κοιτάζω γεμάτη λαχτάρα το απέναντι κτίριο και να εύχομαι ότι κάπως θα εμφανιζόταν. Υποθέτω ότι θα μπορούσα να τον έχω πάρει τηλέφωνο το προηγούμενο βράδυ και να του πω: «Μια που έχω αύριο τα γενέθλιά μου και ξέρω ότι θέλεις να με δεις, έλα να βρεθούμε κάπου μετά την τρίτη ώρα, εντάξει;»

Αλλά θα ένιωθα περίεργα να το κάνω αυτό. Θα ένιωθα ότι τον πιέζω και δεν ήθελα να τον πιέσω, γιατί η σχέση μας είχε μόλις σταθεροποιηθεί έπειτα από ένα μικρό χωρισμό εξαιτίας αυτού ακριβώς του πράγματος. Μια θλιβερή και γρήγορη περίληψη: ο Λαρς φλέρταρε με άλλα κορίτσια. Παλιο-Λαρς. Μάλιστα φλέρταρε με μία συγκεκριμένη, μια κοπέλα από το *-γκουχ, γκουχ-* λύκειο που λεγόταν *-γκουχ, γκουχ-* Μπριάννα. *Απαίσια, σιχαμερή, παλιο-Μπριάννα.*

Θα έπρεπε να είμαι αρκετά δυνατή και να αντιμετωπίσω τον Λαρς και να του πω: «Είσαι κόπανος». Αλλά δεν μπορούσα. Καθόμουν και έκλαιγα απαρηγόρητη, μέχρι που μου είπε η Σάντρα: «Έλα, αδελφούλα, γίνε επιτέλους γυναίκα! Ξύπνα και μύρισε το άρωμα θηλυκής δύναμης που αποπνέεις!»

Έτσι, πήρα βαθιές ανάσες, μάζεψα κάθε σταγόνα κουράγιου που είχα και είπα στον Λαρς ότι αν ήθελε να είμαστε μαζί έπρεπε να φέρεται σωστά. Και το καταπληκτικότερο όλων ξέρετε ποιο ήταν; Ότι με άκουσε!!!

Και τα πράγματα βελτιώθηκαν. Βελτιώθηκαν πάρα, πάρα, πάρα πολύ. Η αλήθεια είναι ότι τα πάμε εκπληκτικά αυτές τις μέρες και δε θέλω να το χαλάσω με το να γίνω η Μις Καταπίεση.

Έτσι κι αλλιώς, γιατί να στεναχωριέμαι; Ο Λαρς ήξερε ότι θα περνούσα τα γενέθλιά μου με την Ντίνα και τη Μάγια. Γι' αυτό ήξερε επίσης πως, αν ήθελε να περάσει λίγο ποιοτικό χρόνο μαζί μου, θα έπρεπε να το κάνει εδώ, στο σχολείο.

Πάντως, θα μπορούσα να περάσω μαζί του τη βραδιά, αν μου το είχε ζητήσει. Θα μπορούσαμε να πάμε στο *Ζάχαρη στην Άκρη* για κάπκεϊκ, που ήταν η κρυφή φαντασίωση για τα γενέθλιά μου. Ή ίσως όχι και τόσο κρυφή, μια που ίσως να του το ανέφερα μια δυο φορές. Μπορεί και τρεις.

Αλλά μάλλον δεν ήθελε να μας χαλάσει την κοριτσίστικη βραδιά, κάτι που ήταν πολύ γλυκό και ευγενικό... εκτός απ' το μικρό γεγονός ότι θα προτιμούσα να την περάσω μαζί του.

Λοιπόν, είπα στον εαυτό μου, γιατί δεν ήθελα να αρχίσω να εύχομαι πράγματα που δεν υπήρχε περίπτωση να γίνουν. *Σταμάτα αμέσως! Πες «όχι» στην καταπίεση!*

Αναρωτήθηκα τι να είχε σχεδιάσει για τα γενέθλιά μου. Ένα δώρο που θα έβαζε κρυφά στο ντουλάπι μου; Λουλούδια στο γραφείο της διευθύντριας; Ένα κεράκι κολλημένο σε ένα μικρό κέικ απ' την καφετέ-

ρια που θα μου το έφερνε την ώρα του μεσημεριανού;

Ή μήπως... *το βρήκα!* Μια τούρτα, για να αναπληρώσει αυτή που ξέχασαν να φτιάξουν η Ντίνα και η Μάγια!

Μα φυσικά, σκέφτηκα. Επιτέλους συναρμολογούσα τα κομμάτια του παζλ και ένιωσα ανόητη που δεν το σκέφτηκα νωρίτερα. Λες και θα ξεχνούσαν η Ντίνα και η Μάγια να φέρουν σ' εμένα, την καλύτερή τους φίλη, τούρτα για τα δέκατα τέταρτα γενέθλιά μου. Μπορεί να το είχαν «ξεχάσει», αλλά δεν υπήρχε περίπτωση να το ξεχάσουν.

Πέρυσι, όταν η Σάντρα έγινε δεκαεπτά, το αγόρι της, ο Μπο, της έκανε ένα πάρτι έκπληξη κάτω απ' το φως του φεγγαριού. Δεν το περίμενε με τίποτα. Και μετά... *ταντάμ!* Αποδείχθηκε ότι της είχε σχεδιάσει το τέλειο ρομαντικό απόγευμα, κανονικότατα, με τριώροφη στραβή τούρτα που είχε φτιάξει και στολίσει μόνος του.

Εντάξει, εγώ δεν είμαι η Σάντρα, ούτε ο Λαρς ο Μπο, αυτό το ήξερα. Και ήξερα ότι δεν έπρεπε να χρησιμοποιώ τη ζωή της Σάντρας σαν πρότυπο για τη δική μου.

Αλλά και πάλι... *χμμμ. Χμμμ και πάλι χμμμ.* Αν λάμβανε κανείς υπόψη του κάμποσες από τις όχι και τόσο διακριτικές σπόντες μου για τη φαντασίωση με τα κάπκείκ, την «ξεχασιά» της Ντίνας και της Μάγιας... *ταντάμ!* Τι γλυκό και αξιολάτρευτο θα ήταν

να μου φέρει το αγόρι μου απ' το λύκειο ένα κάπκεϊκ μπροστά σε ολόκληρη την τάξη μου;

Μπορούσα να το φανταστώ. Θα έβγαζα ένα επιφώνημα έκπληξης, μετά θα τινάζομουν και θα αγκάλιαζα τον Λαρς. Θα κοιτούσα βαθιά τα καστανά του μάτια και εκείνος θα μου έγερνε το σαγόνι και θα με φιλούσε, εκεί, στην καφετέρια. Ένα πεταχτό φιλί.

Θα ήταν η καλύτερη έκπληξη του κόσμου.

Καλοκαιρινές Διακοπές... προσοχή: Έρχεται η Γουίνι!

Η Γουίνι τα πήγε περίφημα στο γυμνάσιο: απέκτησε δύο απίθανες κολλητές και ένα τέλειο –τις περισσότερες φορές– αγόρι. Και μια που η αποφοίτηση πλησιάζει με γοργά βήματα, η αντίστροφη μέτρηση για το λύκειο έχει αρχίσει. Όχι ότι της έχει γίνει εμμονή – αφού έχει ένα σωρό πράγματα να κάνει, σύμφωνα με τη λίστα της. Σπουδαία πράγματα, όπως το να βρει τι λαχταράει η καρδιά της, να βοηθήσει τον κόσμο και –α, ναι– να μεγαλώσει. Με τόσο πολλά πράγματα, ένα είναι σίγουρο: τα δέκα, τα έντεκα, τα δώδεκα και τα δεκατρία ήταν σημαντικά, βέβαια, αλλά τα δεκατέσσερα θα είναι απίστευτα!

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psychogios.gr

Από 13 ετών

ISBN 978-960-496-527-4

9 789604 965274

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΜ: 10806

ΔΙΑΒΑΖΩ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΝΕΑ ΕΜΠΕΙΡΙΑ